

Příspěvek Dalmi pod Sebranými Kostospisy mi připomněl jednu krátkou a ftipnou historku a jednu ftipnou ptícu. Šla jsem tehdy u nás kolem drogošky - prapůvodní Teta ještě před modernizací - a řekla si, že načíhnu. A koupím si barvu na vlasy. Dojdu k regálu s barvami, studuju, když se mě někdo zeptal: "Co čumíš?" ... e?... rozhlídla jsem se kolem. Nikde nikdo, prodavačka o kus dál, u kasy. "Hm, blbnu?... Asi jo." " Tak se pěkně vzpamatuj, děvenko a vyber si už tu barvu.", řekla jsem si. Začuměla jsem se zpátky do regálu. "No nečum!"e???..."Tak sakra fakt už mi hráblo???" Začala jsem se kapek zoufale rozhlížet po krámku. Pokladní furt nic, kutila si tam cosi za pultíkem.

"Čumíš jako TRUBKA!" "Hegrot, kruci, přece nejsem blázen!" Začala jsem se fakt hekticky rozhlížet kolem sebe. Až mi padnul zrak na pootevřené dveře od nějaký kancelářičky. A tam jsem zahlídla obří klec a v ní dobře se bavícího papouška Žako. "Ty hade!!" začla jsem se smát □ . Paní prodavačka vzhledla od pultíku, a pravděpodobně po stovce zkušeností s podobnými situacemi jí bylo jasný o co jde, a smála se taky.

"Ježíš, já už myslela, že jsem fakt blázen!" pravila jsem, když jsem došla k ní. "Ten papouch si ze mě dělá srandu!" "No dělá, to je prostě naše Lórinca" a protože viděla moje nadšení, šla pro ni. Spokojeně se tvářící opeřenec nám poté na otázku jak že dělá pejsek sdělil, že "Haf!". Paničku to neuspokojilo a otázala se, jak je to ale celý! "Vrrr, haf!" doplnila Lórinca. Když už byla rozjetá, sdělila mi taky, že je "Pipinka Lórinca Zachariášová a přeletěla skoro celý Brdy! " Páč se jednou na chalupě poplašila , ulítla a ztratila se. Naštěstí byla dost profláklá /nedivím se / a tak brzo putovala domů :D. Taky si vymínila, že nebude zpívat požadovanou písničku, ale rozhodla se pro repertoár dle svého výběru. Takže jsem se vyposlechla písničku Skákal pes přes oves (místo nějaký jiný, kterou chtěla panička) s úpravami dle Lórincky, který mě tehdy hrozně pobavily, leč bohužel si je už nepamatuju.

Posléze se dostavil páníček a já byla svědkem její naprosté oddanosti a nehynoucí lásky k němu. Stačilo mu nastavit obě dlaně vedle sebe, ona se k němu doslova nařítla a lehla si v nich ... NA ZÁDA. Nebudete mi to věřit, ale když ji drbal na bříšku, kopala si nožičkami □ □ . Než drogošku zrušili, potkala jsem se s Lórinkou ještě několikrát a vyslechla její průpovědky, kterých měla přehršel a taky vždycky nějakou její historku.

Jako třeba že pokud doma hodí bobek mimo klec, volá urputně "Hovňo pipinka, hovňo pipinka..." tak dlouho, dokud se někdo neujme úklidu. Pak teprve je ticho. Evidentně čistu

milující ptáček □ . Nebo třeba, že pokud dostane chuť na svou oblíbenou marokánku, není s ní nejdřív vůbec řeč (což můžu dosvědčit) a posléze se rozeře tak, že pokud marokánka není při ruce, je nutno začít velmi rychle onu laskominu shánět, jinak hrozí popraskání bubínku všem v přílehlém okolí. Měla tak neuvěřitelnou slovní zásobu - zvláště na samičku, že jí prý byli zkoumat i nějací papouškovití odborníci.

Bohužel už si nepamatuju všechny její alotria, je to už hodně let zpátky, ale to první setkání s ní mi zůstane už navždycky v paměti. A jako živý.